
SLOEBERKE OP HET FIEST VAN BREUGHEL

DOOR

FRANS VAN SCHOTELVELD

Opgewonden stooft de jeugd de groote schoolpoort uit. Kadeïene ¹⁾ spoedt ule, het Breughelfiest is in vollen gang, juichte Sloeberke, zijn makkers met gichtig armgezwaai wenkend.

En inderdaad, op de Brusselsche Hoogstraat ²⁾ hadden de feestelijkheden ter eere van den vermaarden schilder reeds een aanvang genomen. De niet al te breede straat wemelde van volk. Geroep van winkeliers bij hun kraam klonk boven het stemgeluid der druk klappende wandelaars uit.

Sloeberke verloor spoedig zijn makkers en verdween tusschen de menigte.

Hij kon zijn oogen niet gelooven. Dat de straat schoon gepaleerd ³⁾ zou geweest zijn, had hij wel gepeinsd, maar zò had hij het zich niet voorgesteld. Het was terribel, zooals er nu drapaukes hingen in de helle koleuren van zwart, rood en geel.

Sloeberke kende zijn straat bijkans niet meer en was diep getoucheerd ⁴⁾ door het feestelijk uitzicht van heel de gebuurte.

En dat was nu allemaal ter eere van dien artist-peintre, die langen, langen tijd geleden geleefd had en wiens huis op de Hoogstraat nog te zien was.

De meester had er vandaag op school van verteld en gezegd, dat het 'ne toffe artist was, die wriedig veel van het plezante leven hield

¹⁾ Jongens.

²⁾ De Hoogstraat en hare omgeving, aan den voet van het Justitiepaleis gelegen, is de meest typische volkswijk, het Marollenkwartier geheeten. Hare bewoners spreken een kernachtige taal van Vlaamsch en Fransch dooreengemengd.

³⁾ Versierd, ⁴⁾ Aangedaan.

en daarom op zijn tableau's meestendeels feestmaaltijden, boerekermissen geschilderd had. De meester had „billekes” ¹⁾ laten zien waarop allemaal dikzakken van venten stonden, die door vrouwen met kaken zoo dik en zoo rond als een meloen, getracteerd werden op stapels van worsten en vlaaiën.

Er waren op die billekes zelfs mannen die dansten op muziek, en dat was zoo kuriëus geschilderd, dat ge het plezier op hun gezichten zaagt — en ge wel zoudt willen mee dansen hebben.

Die Breughel was gekend in heel de pays en tot zelfs wijd over de frontiëre ²⁾ had de meester gezegd. En Sloeberke voelde zijn borst van fierheid zwellen als hij daar goed over peinsde.

Breughel was dus 'ne marolien, maar 'ne marolien van bijzondere reputatie, waar iedereen zen klak ³⁾ voor afnemen moest.

Ha . . . dat de snotters, die in 't nobele kartier woonden, nu nog dorsten zeggen, dat de Hoogstraat de coté was van de cajou-bereers, ⁴⁾ de mosselwijven, zonnekloppers ⁵⁾ en tonneklinters ⁶⁾. In heel het nobel kwartier, zoo groot als het was, had van zen leven geene mannemensch gewoond, die nevens den fameuzen Breughel staan kon.

Sloeberke had al lang in 't snotje gehad ook, dat zijn marollenkwartier er zijn mocht. Immers, al sedert eenige weken hadden chique tippen ⁷⁾ de Hoogstraat op en af geloopt, mannen met lang haar en 'nen breeden slappen hoed, dat waren zeker ook artist-peinters van de genre van Breughel geweest en die hadden het Breughelfiest georganiseerd. En de heele week hadden er al groote artikels in de Brusselsche journaals gestaan, met photo's van de huizen er bij.

Daar konden de krabbers van den nobelen kartier met al hun educatie en fafoulerij ⁸⁾ niet aan rieken. Dat ze nu nog maar eens hunnen toot ⁹⁾ opendeden en dorsten jullen van: „coté van cajou-bereers, mosselwijven, zonnekloppers en tonneklinters.”

Maar nu kwamen ze wel afgezakt, de menheerkes met hun fijn colleke ¹⁰⁾ aan en hun schoon hoedje op, nu kwamen ze afgezakt

¹⁾ Prentjes. ²⁾ Grens. ³⁾ Pet. ⁴⁾ Volk dat de vodden uit de vuilnisbakken raapt.

⁵⁾ Luietrikken. ⁶⁾ Dronkaards. ⁷⁾ Nette heeren. ⁸⁾ Aanstellerij. ⁹⁾ Mond. ¹⁰⁾ Boord.

naar de Hoogstraat, die anders van geen tel was en waarvoor ze steeds verachtelijk hunnen neus optrokken. Nu wilden ze ineens allemaal komen en erkenden ze het marollenkartier ineens voor een voorname partje van Brussel. Ehwel . . . ze mochten komen. Ja, ze mochten komen! Want nu zouden ze zien, dat het volk van het marollenkartier ook wat kon. Ze moesten maar eens kijken naar de façades der huizen. Die waren nu gepaleerd, zóó schoon, dat de tranen er u van in de oogen schoten. Overal waren drapaukes en nog eens drapaukes, en op de pignons ¹⁾ stonden blauwe, roode en geele vetpottokes, die als 't donker was, zouden branden en een kouleur zouden geven, zoo schoon als de regenboog. De commerçanten hadden hun best gedaan.

Bovendien hadden ze hun magazijnen gegarnierd met een overvloed van de schoonste en beste marchandieze die ze krijgen konden en die zoo treffelijk voor de vitrines geëtaleerd, alsof ze den keunink verwachtten. En zelf stonden ze in costumes van vlammende roode en zacht groene kouleuren. De venten droegen korte broeken en schoentjes met zilveren gespen en hadden hoeden op met breede randen. Sommigen hadden zelfs 'ne degen aan hunne ceinture hangen, precies gelijk er in de oude historieboeken geteekend stonden. En de madame's van de commerçanten, die hadden breeë baaië rokken aan, neusdoeken met bloemekes over hun schouders en witte kappen op hun hoofd. Ze waren precies gelijk de menschen uit den antieken tijd en trokken wonderwel op 't volk, dat op de tableau's van Breughel stond.

Sloeberke gloriëerde bij het zien van al die pracht en hij verschoot er van, als hij zag, dat zelfs de crême à la glace ²⁾ karrekes gepaleerd waren en een der mosselwijvekes een nieuwe kar in den vorm van een schip had laten fabrikeeren, zoodat het wel leek, alsof er 'ne bateau ³⁾ zoo regelrecht uit 't water naar hier gekomen was, vol met mosselen, waar het riekend zeegras nog tusschen hing.

Sloeberke spalkte zijn oogen open van verbazing. Overal en overal was iets versch te zien en het was al om ter schoonst. Maar het

¹⁾ Puntgevels. ²⁾ Ijskarrekes. ³⁾ Boot.

terribelste ¹⁾ was toch het huis waar Breughel gewoond had. Daar was aan de façade een portret van den fameuzen peintre zoo groot als een portecochère ²⁾ en hingen de vensters vol met electriche lampkes en was een groot doek gespannen, met een opschrift over den artist.

En daar bleef het volk opeengedromd staan al klappend en gesticuleerend.

Sloeberke slenterde de straat op en af en dacht aan geen naar huis gaan. Hij liet zich eigenlijk maar voortduwen door de groote menschenmassa. Ge kont toch niet gaan hoe ge wildet, want gedurig kwam er nog volk bij, zoodat het een gedrang en geduw was, nog erger als bij den uitgang van Janneke en Mieke ³⁾. Nu en dan kroop Sloeberke evenwel tusschen de beenen der grooteren door. Dat was, als hij bij een toonbank wilde komen, die de winkeliers van eetwaren hadden opgericht. Omdat Breughel de vriend van de eters geweest was, werd er nu vettig eten in overvloed op straat verkocht. Dat was de braderij, hoorde hij zeggen. En hij zag op toonbanken, die op straat stonden, bergen van saucissen, hoopen pistolets met hesp en stapels van vlaaiën liggen. Er werd gekocht en op straat gegeten, alsof heel de massa, die daar liep, familie van Breughel was. En goed rieken dat het er deed! Sloeberke voelde er het water van in den mond komen. Hij beneed de koopers, die daar met hun tesschen ⁴⁾ vol cens zaten en kosten koopen waar hun herteke goesting ⁵⁾ naar had. Maar gelukkig was iedereen nu uitermate goed gemutst en bijzonder medeelzaam. Als Sloeberke een pooske had staan kijken naar een krakend volgeladen kraam, was er ineens 'ne menheer, die hem grat 'nen heelen pistolet met hesp in de knuisten duwde. Sloeberke stond er een oogenblikke stom van, maar dan mompelde hij iets als van 'ne „merci” en beet er door tot achter zijn ooren. Dat smaakte hem danig goed, temeer, daar nu iedereen, klein en groot, liep te eten. Sloeberke had zijnen pistolet gauw naar binnen gespeeld. Maar hij was van de kramen niet meer weg te slaan nu. En overal wist hij iets te krijgen. Hier een dikke

¹⁾ Verschrikkelijkst. ²⁾ Koetspoort. ³⁾ Brusselsche reuzen. ⁴⁾ Zakken. ⁵⁾ Zin.

spie saucisse, daar een breede snee peperkoek, ginder een stuk rijstevla zoo groot als een schalie. ¹⁾

Sloeberke smulde dat zijn buikske spande en hij peinsde terwijl aan de venten van Breughels printjes, die ook zoo smulden. Hij voelde zich nu van hunne partje en dat deed hem nijg ²⁾ deugd.

Als het begost donker te worden, schoot onverwacht het licht van de illuminatie boven de straat aan, en loste het volk zen verbazing in een plotsen O . . . !

En de illuminatie was zoo eeuwig schoon, dat Sloeberke een daver van ontroering door zen lijf voelde schokken. Boven de straat zoo wijd als ge zien kost, hingen duizende en duizende electriche lampkes van verschillende kouleuren. Het was één zacht getemperd licht zoo groot als de straat was. Niet lang daarna kwamen de harmonika-spelers aangezeten en ze trokken uit hun muziekinstrument zulk een zoetaandoenlijke vooiskes, dat Sloeberke er weemoeiëg van werd en wegzonk in een week gemijmer.

Als Sloeberke vele, vele malen de Hoogstraat op en af gedrenteld had, hield hij stil voor een langen smallen corridor, waar hij een heelen reesem oude pekes ³⁾ zag binnensletsen. Sloeberke kende dien corridor en wist dat hij voerde tot 'ne zaal waar kramakkele ⁴⁾ en versleten vagebonden ⁵⁾ goedkoop eten kosten krijgen. En Sloeberke kreeg ineens goesting de afgeleefde kweddeleers ⁶⁾ te volgen. Er was daar zeker ook fiest. Misschien wel een speciaal fiest voor de oude karottentrekkers. ⁷⁾

Binnengekomen zag Sloeberke, dat hij goed geraden had. De groote zaal was versierd met papieren bloemekes en klimop. En dweers over de groote ruimte stonden lange tafels met blank hammelaken van effen wit papier. Op de tafel stonden al weerskanten de tellooren te blinken in het licht. Dat was dus een klaar bewijs, dat het hier ook al fiest was.

Bedeest kroop Sloeberke heel achter in de zaal op een bank, die daar verlaten tegen den muur stond. Hij wilde kost wat kost zien, wat hier gebeuren ging.

¹⁾ Lei. ²⁾ Erg. ³⁾ Mannen. ⁴⁾ Gebrekkige. ⁵⁾ Stumpers. ⁶⁾ Landloopers. ⁷⁾ Luiरिकken.

De zaal kwam van langerhand vol leven en geruchte. Van voren bij het verhoog liepen net gekleede menheerkes rond te daggeren ¹⁾ en met elkander te klappen. ²⁾ Dat waren voorzeker de heeren der sociëteit van het evangelie.

En in de zaal zelve schoven maar gedurig de vagebonden achter de tafel. De ruigzwarte koppen met verwerzeld haar staken donker af op het puur witte papieren hammelaken. Sloeberke zag de bedelaars, leurders en vaartkapoenen ³⁾ binnenkapikkeld komen met hun scheefgelopen schoenen zonder polleviën. ⁴⁾ Die vieze pe's die anders hunnen snebber ⁵⁾ roeren konden met ruige stekelachtige woorden, hielden nu hunnen toot ⁶⁾ en trokken het onnoozelste gezicht van de wereld. Als gedweë lammekes sukkelden ze achter tafel, waar ze in stijve houding bleven zitten, af en toe schuin loerend naar de heeren van voor, die het fiest besturen moesten.

Sloeberke kende velen van de lantefanteraars, die hier achter de tafel zaten. Het waren allemaal habitue's ⁷⁾ van de Hoogstraat en sommigen hadden rare dingen op hunnen kerfstok staan. Er waren er bij, die het grootste gedeelte van hun leven in het prison van Gilles in 't pensionaat geweest waren. Dat waren zij, die stoppelkes haar met grijs witte puntjes en een gezicht zoo flets-bleek als een gesmolten platten kees hadden. Maar daartegenover waren er ook dikke bleezen, ⁸⁾ met bolstere kaken van het vele bier slurpen. Dat waren de pottezuipers, die 's morgens bij de herbergen de resten bier uit de tonnen dronken en altoos 'ne droogen lever hadden. Verder waren er nog, die den menheer uithingen, hun haar in een recht streepken droogen en een wit colleken aan hadden. Die meenden, dat ze beter waren dan al de rest, hoewel ze precies gelijks al de anderen hun heele kleerkas aanhadden en geen nagel bezaten om zich te krabben. Wanneer Sloeberke daar eenigen tijd gezeten had, begost het fiest — en werden dampende patatten met fijn riekend vleesch voor de landloopers opgediend. Het was te merken, dat de oude pe's ze zagen vliegen, ⁹⁾ want ze stopten vlug vorkend hunnen

¹⁾ Trippelen. ²⁾ Fraten. ³⁾ Kringetjesspuwers. ⁴⁾ Hakken. ⁵⁾ Mond. ⁶⁾ Mond. ⁷⁾ Bekenden. ⁸⁾ Gezichten. ⁹⁾ Honger hadden.

tandeloozen oven ¹⁾ vol, vergetend hun gemaakte pose, die ze bij het begin hadden aangenomen. De stramme armen gingen boven de tafel op en neer, terwijl de hongerige ruige koppen zich naar de dampende tellooren ²⁾ negen.

Maar, als er dan van voor op het verhoog 'ne menheer recht stond, iemand van de evangeliemannen, dan keken de eters loensch van over hun stapel eten naar het podium op. Het spreken van den menheer deed al het vorkengerucht stille vallen. Voorzichtig knabbelend luisterden de vagebonden naar de woorden, die daar van boven af de zaal in vielen.

De menheer die sprak, had op het platte van zen hand 'ne boek openliggen en hij zei, dat dit het woord van God was, en hij daar wilde uit voorlezen. En de oogen van het publiek aftrekkend en turend in den boek las hij :

En Jezus antwoordende, sprak tot hen wederom door gelijkenissen zeggende : Het koninkrijk der hemelen is gelijk een zeker koning, die Zijnen zoon een bruiloft bereid had en zond zijne dienstknechten uit zeggende : zegt den genooden : zie, ik heb mijn middagmaal bereid, mijne ossen en de gemeste beesten zijn geslacht, alle dingen zijn gereed : „komt tot de bruiloft”.

Sloeberke kreeg een schok van verbazing.

Dat was nu grat over 'ne bruiloft, precies gelijk op de tableau's van Breughel. Had de artist-peinter dat misschien uit dien boek getrokken? Het was effenaf kurieus, hoe de printen van Breughel en hetgeen de menheer hier voorlas opeen trokken. Het was al van eten en fiestferen. En er was een abundance ³⁾ van eten dat het wried was. Op de printen van Breughel waren soms stapels van saucissen te zien en hier in dien boek, werd verteld van een trouwfiest, waar 'ne vetten os en een gemest beest op tafel kwam. Sloeberke kost er geen kop noch staart aan krijgen. Maar hij vond het tof en had er danig plezier in. En in zen gedachten probeerde hij de bediedenis van het voorgelezene aaneen te knoopen, halvelings luisterend naar wat de menheer er daar van voor over uiteen deed. Sloeberkes

¹⁾ Mond. ²⁾ Borden. ³⁾ Overvloed.

gedachten speelden voortdurend rond den zin: Het koninkrijk der hemelen is gelijk aan een koning, die zijn zoon een bruiloft bereid had.

Was dat dan de hemel . . . ., een bruiloft, een feest, een tafel vol met danig fine spijs . . . . allo . . . . gelijk Breughel er zoo veel geschilderd had? Als dat dan de hemel was, waarom begeerden de menschen er dan niet meer naar? De spreker op het verhoog zei wel in zijnen discours, ¹⁾ dat dit slechts een parabel, ²⁾ een exempel was, om de menschen iets van het koninkrijk Gods en hunne verhoudingen daartegenover duidelijk te maken. Maar Sloeberke begreep dat maar half. Hij luisterde trouwens maar half ook, zijn imaginatie tooverde zijnen kop vol vizioenen en in zijn gedachten zag hij maar èen simpel idee, en dat was, dat de hemel, de hemel waar zijn bon-ma ³⁾ zaliger zoo dikwijls over verteld had, gelijk was aan een schoon feest. Dat ontroerde hem danig. Want dan was de hemel zeker heel wat anders dan de wereld, waar zooveel zoere dagen doorgebracht worden. Als 't dan waar was, dat het in den hemel altijd feest was, wel . . . . dan wilde Sloeberke daar ook zijn, dan . . . . dan was Sloeberke's bon-ma, die verleden jaar gestorven en van den armen begraven was, nu heel, heel gelukkig. Spraken vader en moeder daarom van bon-ma *zaliger*?

En nu peinsde Sloeberke ineens aan zijn overleden zuster Betteke, die op 'ne teer gesukkeld was en bloed gespeekt had. Moeder en vader zeiden, dat Betteke, die zoo terribel veel gesouffreerd ⁴⁾ had, in den hemel was. Als de hemel dan zòò was gelijk in dien boek stond, dan was Betteke nu toch effenaf bij de goei.

Sloeberke was zoo geen klein beke content, dat hij door het feest van Breughel en hetgene hij uit den boek gehoord had, kost zeggen wat de hemel was.

En hij kon zijn ooren maar niet gelooven, dat er volgens den boek menschen geweest waren, die de invitatie tot het keuninkfeest veracht hadden. Het was hun pourtant ⁵⁾ zoo eenig schoon aangezegd: „Zie ik heb mijn middagmaal bereid, mijne ossen en de gemeste beesten

¹⁾ Rede. ²⁾ Gelijkenis. ³⁾ Grootmoeder ⁴⁾ Geleden had. ⁵⁾ Nochtans.

zijn geslacht en alle dingen zijn gereed." Wat konden ze nog meer begeeren? Hadden ze hier nog geen *choix*¹⁾ genoeg? Die dat nog niet accepteerden²⁾ waren voorzeker hertefreeters en erwtetellers. En dan waren er nog bij die zoo ingrat waren van de *envoyé's* van den keunink te affronteeren³⁾ en kalle⁴⁾ te slaan. Die dat deden, dat waren apachen⁵⁾ van de ergste soort.

Ha . . . . niet willen komen naar den bruiloft van het keuninkrijk van den hemel! De die, die gerefuseerd⁶⁾ hadden, hadden voorzeker geen *tableau* van Breughel gezien. Anders zouden ze wel geweten hebben wat ze weigerden!

Toen Sloeberke dan hoorde, dat de keunink daarna andere *envoyés*⁷⁾ had uitgezonden en de menschen uit de zijstraten en *impassen*,⁸⁾ de menschen van eenvoudigen komaf had doen inviteeren,⁹⁾ dan schitterden Sloeberkes oogen van contentement. Want die laatste invite's, dat waren er voorzeker van het kaliber¹⁰⁾ van den marollenkartier. De die sloegen de *envoyés* van den keunink hun kaiken niet in, maar accepteerden *reconnaissant*¹¹⁾ de invitatie. De soort van den marollenkartier, dat was geen pezeweversvolk en hielp een schoon fiest niet om „ziep". Wijd van daar!

Sloeberke voelde zich zoo geen klein beetje in zijnen hof, als hij hoorde, dat het fiest van den grooten keunink toch gereusseed¹²⁾ was. Het zou toch schandaleus geweest zijn, ware het door de schuld van die nijdige broddeleers in 't water gevallen.

Plots schoot Sloeberke in een hartelijken lach. Het was als de menheer, daar van voor, uiteen deed, dat er zich iemand op 't keuninklijk fiest binnengefoefeld had, die geen bruiloftskostuum aan had. Mijne kop af als dat geene „baron-ziep"¹³⁾ was, mompelde Sloeberke in zijn eigen. Het was evident,¹⁴⁾ dat dit een baronziep moest geweest zijn. Die stoefers¹⁵⁾! Die peinsden immers, dat ze het waren. Daar moest iedereen voor op zij gaan. Die hadden een air alsof de rest der menschheid een stuk vuiligheid was. Die peinsden, dat ze

1) Keus. 2) Aannamen. 3) Beleedigen. 4) Dood te slaan. 5) Roovers. 6) Geweigerd.
7) Afgezanten. 8) Steegjes. 9) Uitnoodigen. 10) Hoedanigheid. 11) Dankbaar. 12) Geslaagd.
13) O. W. 14) Duidelijk. 15) Opscheppers, pronkers.

een beetje daar waren. Hawel, met heel hun air van, gaat op zij, laat me door, met al hun gerammel van goud, waren die nog niet kapabel ¹⁾ om op 'ne keunink zijn fiest te komen. Want op een keuninksfiest moet ge niet den chikkentip gaan uithangen, moet ge niet laten zien dat ge veel poen ²⁾ hebt, maar moet ge treffelijk en zonder ambarras gekleed zijn. En de deze, die hier met zen pikkelen buitenvloog, dat was zeker zoo 'ne chikkentip, een fafouleke, eene die veel van zijnen theather maakte, eene die peinsde dat zijn dagelijksch stoeferskostuum goed genoeg was voor het bruiloftsfiest en er geen speciaal kostuum wilde voor aandoen.

Hawel, hij was er fijn nevens. En hij ging 'ne gang . . . !

Hij kreeg een toefeling ³⁾ en werd buiten gezwierd! Doch bots ⁴⁾ daarop kwam Sloeberke tot bedaren. De menheer zei zulke rare diepzinnige woorden in zijnen discour, dat Sloeberke er van duizelde. Sloeberke meende te verstaan, dat het bruiloftskleed, een kleed was, dat ge over uwe ziel moest aandoen, een kleed, dat gewasschen was in het bloed van Jezus Christus. En daar verschoot Sloeberke danig van. Om over uwe ziel een kleed aan te doen, moest ge dood zijn, meende Sloeberke. En als dat zoo was, dan kost ge dat kleed niet eerder aandoen, alvorens ge veel gesouffreerd ⁵⁾ had gelijk Betteke. Zou zijn zuster Betteke dan zulk een in bloed gewasschen kleed aangekregen hebben, toen haar zielke, volgens de uitdrukking van moeder, naar den hemel was gegaan? Zou bon-ma er ook een gekregen hebben? Was het daarom misschien, dat Betteke, toen ze dood was, daar zoo eenig schoon lag, met een koppel plooiokes om haren mond, precies alsof ze wilde beginnen te lachen? Was dat van kontentement, omdat ze het bruiloftskleed aan had? Was het daarom, dat de menschen, die Betteke op haar doodsbed waren komen zien, gezegd hadden, dat ze precies een Engelke van ons Heer was? Sloeberke geraakte hoe langer hoe meer verward in zijn gedachten. Nu kost hij er geen rechten tek meer aan krijgen.

En dat werd nog erger als de menheer herhaalde, dat het spreken over het keuninkrijk van den hemel als van een bruiloftsfiest, slechts

¹⁾ In staat. ²⁾ Geld. ³⁾ Pak slaag. ⁴⁾ Dadelijk. ⁵⁾ Geleden.

een comparaison ¹⁾ was. Sloeberke meende te moeten besluiten, dat het keuninkrijk van den hemel dan geen bruiloftsfiest in den echten zin van het woord was. Sloeberke was dan in het begin mis geweest. Maar alhoewel hij het niet goed begreep, toch geloofde hij, dat de hemel iets ontzaglijks begeerlijks moest zijn. Dat kon niet anders . . . . iets . . . . iets . . . . zoo aantrekkelijks als een groot bruiloftsfiest! Dat hield Sloeberke vast. En wanneer de menheer in zijnen discours nu wijders beweerde, dat het keuninkrijk der hemelen nu weer de hemel zelf niet was, dan volgde Sloeberke den spreker niet meer, dan wilde hij hem niet volgen, maar keerde hij terug tot zijn eerste combinatie, de hemel is gelijk een bruiloftsfiest! In den boek stond het en Breughel had het op zijn tableau's geteekend. Sloeberke kon niet mis zijn, want als 't anders was, dan zou er geen lach van kontentement rond Betteken haren mond gespeeld hebben toen haar zielke naar den hemel ging.

Sloeberke voelde zich innig, innig gelukkig en hij had nooit gepeinsd, dat het fiest van Breughel hem dat gebracht zou hebben.

Maar over één ding maakte hij zich vervaard, dat was over het kleed. Het komen op 't fiest van het keuninkrijk van den hemel, dat was nu zijn eenige begeerte. Maar dat kleed . . . ., dat kleed . . . .! Als hij het kleed, dat in bloed gewasschen was, maar kreeg. De schrik sloeg hem om het hert, als hij overwoog, dat hij het kleed wel eens zou kunnen mankeeren. En nu lachte hij niet meer, met den man uit den parabel, die buiten geworpen werd. Nu had hij er innig compatie ²⁾ mee.

Sloeberke klampte zich nu aan ieder woord, dat er in den discours nog gesproken werd, ten einde te weten te komen, hoe hij het bruiloftskleed krijgen kon. En als hij telkens en telkens, den naam van den Heer Jezus hoorde, die aan het kruis voor de zondaren zijn bloed vergoten had, kwam hij tot de gevolgtrekking, dat het ons Heer Jezus was, die het kleed gaf aan hen, die er deemoedig om vroegen. Dan fonkelden Sloeberkes oogskes van zuiver geluk. De Heer Jezus

¹⁾ Vergelijking. ²⁾ Medelijden.

zou hem het kleed geven, Hem zou hij het vragen, stil zonder dat iemand er iets van wist.

Sloeberke lette nu voorts niet meer op hetgeen er op het fiest voor de vagebonden gebeurde. Hij bleef met zijn gedachten bij het keuninkrijk van den hemel, dat een bruiloftsfiest was en bij het kleed, dat zij, die er wilden komen, aan den Heer Jezus moesten vragen.

Wanneer het fiest gedaan was en de vagebonden lippekkend van tafel opstonden verliet Sloeberke wonder begeesterd de zaal. Aan den uitgang kreeg hij een billeke ¹⁾ mee. En met stijgende blijheid bemerkte hij, dat er het portret van ons Heer op stond, ons Heer, die aan het kruis zijn bloed vergoten had, om het kleed, het geheimzinnige kleed, te wasschen.

In vervoering schreed Sloeberke naar huis. De lucht hing vol van lauwe warmte. Op de Hoogstraat was het boven de hoofden der massa, die het fiest van Breughel vierde, een gespetter van kleurvol licht. Overal klonk muziek. Brallend stemgeluid van dronken feestvierders sloeg uit de menigte op. Sloeberke keek met dweependen blik de massa aan en sloeg een krotsteeg in, waar de donkerte in de eenzame stilte weggekropen lag.

Sloeberke stapte door de steegskes met scheef bultende muren huiswaarts, steeds meer mijdend de wilde massa, die den zin van het fiest van Breughel niet begreep. In zijn eigen dankte hij ons Heer, omdat Hij hem de groote favorisatie ²⁾ geschonken had, de bediedenis van Breughel zijnen dag te begrijpen.

Thuis gekomen stiet hij voorzichteke de wak vermolmde deur der ouderlijke woning open. In de kamer, die diende tot keuken, woon- en slaapkamer, brandde een walmend petroollamke. Vader en moeder waren uit, blijkbaar ook naar het fiest op de Hoogstraat.

Sloeberke plaatste het printje van ons Heer op de schouw en een vetpotteke, dat hij op straat had weten te bemachtigen, uit den zak halend plaatste hij dat voor het printje, ter eere van Hem die gestorven was, om het bruiloftskleed te wasschen in Zijn bloed.

¹⁾ Prentje. ²⁾ Voorrecht.

In zen beddebak kruipend, die stond achter het ledikant van zijn ouders, neep hij vermoeid de oogen dicht. Hij zag een eindelijk schoonen bruiloft met ons Heer in het midden en Betteke en bon-maer bij.

Zoetekes lachend viel hij toen in slaap.